

indenlandste Frøavl, og dette har i økonomisk Henseende, som forhen antydet, ikke ringe Betydning, naar det antages, at der her i Landet forbruges omtrent for en 5 Mill. Kr. Frø om Aaret. Det vilde være ikke saa lille en Vinding for Landbruget, hvis man i den Henseende kunde komme lige saa vidt som f. Ex. i Sverig, hvor man ikke alene avler det Frø, man selv bruger, men ogsaa udfører ikke ubetydeligt og paa Grund af den Kontrol, der føres med det avlede Frø, er det svenske Frø overordentlig godt og særlig lægt, dels fordi det er rent og godt udviklet, og dels fordi dette Frø er avlet i en foldere Egn og derfor voger bedre t. Ex. hos os, hvor de klimatiske Forhold jo have en vis Lighed med Sverigs, og derfor passer det svenske Frø bedre her end Frø, der forskrives fra sydligere Lande, hvor baade Klima og Jordbund ere forskjelligt fra vore. Jeg tror derfor, at det er en Sag, der fortjener at paaagtes og har ikke ringe økonomisk Betydning for vort Landbrug. Det er en Selvfølge, at ikke enhver Jordbruger vil give sig af med at dyrke Frø, men særlig vil det blive en Indtægt for mindre Jordbrugere at give sig af med Frøavl, naar de kunne faa den fornødne Veiledning, fordi de i Reglen have en Arbejdsstrakt til Raadighed i deres Familie, der egner sig dertil, og som ikke Enhver er i Besiddelse af. Jeg tror forøvrigt, at hvad der i saa Henseende kan gøres for at fremme vort Lands Udvikling er nødvendigt. Landbrugernes Stilling her i Landet ligesom ogsaa i de fleste andre Kulturlande er alt Andet end helbia. Driftsudgifterne saavel som flere andre Udgifter ere i jævn og stadig Stigen, men derimod ere Landbrugets Produkter, paa Grund af den stærke Konkurrence, dels fra Amerika, dels fra andre Steder, i jævnt nedadgaaende Priser, og dertil kommer, at en stor Del af Landbrugerne har i de senere Aar maattet anvende ikke ubetydelige Kapitaler dels for at forbedre deres Avægsbesætning, dels til Anskaffelse af Maskiner og bedre Redskaber, og en stor Del af disse Kapitaler have de maattet skaffe tilveie ved Hjælp af Laan, som de altsaa maa forerente. Selvfølgelig have de derved hyderligere forøget deres Udgifter, saa at det virkelig forekommer mig, at Landbruget, der selvfølgelig ikke kan nyde Beskyttelse paa samme Maade som enten Industrien, Haandværket eller Handelen, bør støttes. Den Beskyttelse, som disse Næringsveie nyde, kommer aanstede vist ikke direkte til Udgift for Statskassen, men det er en Selvfølge, at Forbrugerne af deres Frembringelser maa betale de forhøiede Priser, der følge af den Beskyttelse, de have. Det forekommer mig derfor fuldt berettiget,

at der paa anden Maade ydes Landbruget en Støtte, hvor der er Anledning dertil, og hvorved dets Udvikling kan fremmes. Den Sag, som de to her omtalte Forslag angaa, er ganske vist ikke af særlig eller overvættets stor Betydning, men er dog i økonomisk Henseende af ikke ringe Betydning. Det forekommer mig derfor at være ganske rimeligt, at man statter disse Forsmaal med de to smaa Bevillinger, som her ere foreslaaede dertil. Endnu ønsker jeg blot med et Par Ord at omtale Vædringsforslaget under Nr. 62. Det angaar Nægtelsen af en Bevilling af 2,000 Kr. som Bidrag til Oprettelsen af Fiskeristationer paa Harboøre for ved Hjælp af disse at rense og tilberede Fisken saaledes, at den kan blive god og brugelig Handelsvare. I det jeg i saa Henseende kan henholde mig til, hvad der blev udtalt af Udvalgets Mindretals Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), skal jeg blot tilføie nogle faa Bemærkninger dertil, nærmest foranlediget ved, hvad der blev anført i saa Henseende af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage). Fiskeriet er en Næringsgren her i vort Land, der er især med at udvikle sig noget, der er flere, der give sig af med det, det er blevet noget mere lønnende end det hidtil har været, og det navnlig paa Grund af de forbedrede Kommunikationsmidler, hvorved det, navnlig ved Hjælp af Jernbanerne, er blevet muligt at forsende Fisk endog ogsaa til Udlandet. Der er, forekommer det mig, derfor nogen Anledning til ogsaa at yde denne Næringsgren nogen Støtte. Iblandt de Steder, hvor Havfiskeriet især i de senere Aar har udviklet sig, tror jeg næsten, stærkest, er Harboøre. Det er sikkert, at der ogsaa i Esbjerg har dannet sig et Fiskeriselskab, der vistnok har 5—6 mindre Dæksfartøier og et lille Dampskib, hvormed det driver Fiskeri, og efter hvad der er kommet til min Kundskab, er der i det sidste Kalenderaar 1884 med dette Fiskeriselskabs Fartøier indbragt til Esbjerg Havn ialt 532,000 Pd. Fisk til en Værdi af omtrent 36,000 Kr. I samme Tid, men kun for den ene Halvdel af Aaret, nemlig Vintermaanederne: Januar, Februar, Marts, Oktober, November og December, er der fra Harboøre afsendt med Jernbanen fra Lemvig til Udlandet 1,100,000 Pd. Fisk til en Værdi af omtrent 71,000 Kr. Det vil altsaa sees, at det er betydelig større Kvantum end ved Esbjerg og det er endda kun en eneste Fiskeart, de saaaltdte Kuller eller som man i daglig Tale derovre kalder dem, Hvidlinger; de øvrige store Torst, hvoraf der fiskes en hel Del, forhandles til Omegnens Beboere. Der er paa enkelte Dage